

Sygn. akt VI K 464/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 08 grudnia 2016 r.

Sąd Rejonowy w Inowrocławiu w VI Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Magdalena Buda - Chmielewska

Protokolant : Natalia Kowalska

w obecności Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Inowrocławiu Sylwii Kaszuby

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 08.12.2016r. sprawy karnej

P. M. -s. L. i M. z d. K., ur. (...) w I., zam. (...)-(...) I., ul. (...) nr PESEL (...)

Oskarżonego o to, że

w dniu 07 marca 2016 r. w I. działając wspólnie i w porozumieniu dokonali napadu rabunkowego na osobie A. B. w ten sposób, iż używając przemocy polegając na zdawaniu ciosów pięściami i kopaniu w okolicę głowy doprowadzili wspomnianego do stanu bezbronności powodując obrażenia ciała w postaci urazu twarzoczaszki, rany tłuczonej lewego łuku brwiowego, krwiaków okularowych, licznych otarć głowy, krwiaka małżowiny usznej prawej, obrzęku nosa pourazowego, złamania przedniej strony lewej zatoki czołowej i wieloodłamowego złamania kości nosa , co naruszyło czynności organizmu na okres powyżej siedmiu dni, narażając wyżej wymienionego na ciężki uszczerbek na zdrowiu, a następnie zabrali w celu przywłaszczenia mienie w postaci plecaka koloru czarnego marki A., telefonu komórkowego marki S. (...) koloru czarnego wraz z kartą Sim w sieci P., portfela czarnego marki C., trzech sztuk koszulek, dowodu osobistego i karty bankomatowej (...) S.A., powodując straty w łącznie kwocie 1050,00 złotych na szkodę pokrzywdzonego

tj. o czyn z art. 280 § 1 kk w zw. z art. 157 § 1 kk w zw. z art. 160 § 1 kk i w zw. z art. 11§ 2 kk

orzeka

1. uznaje oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu polegającego na tym, że w dniu 07 marca 2016 r. w I. działając wspólnie i w porozumieniu z osobą co do której sprawa została wyłączona do odrębnego rozpoznania, dokonali napadu rabunkowego na osobę A. B. w ten sposób, iż używali przemocy polegającej na zdawaniu ciosów pięściami i kopaniu w okolicę głowy w wyniku czego pokrzywdzony doznał obrażeń ciała w postaci urazu twarzoczaszki, rany tłuczonej lewego łuku brwiowego, krwiaków okularowych, licznych otarć głowy, krwiaka małżowiny usznej prawej, obrzęku nosa pourazowego, złamania przedniej strony lewej zatoki czołowej i wieloodłamowego złamania kości nosa , naruszających czynności narządów ciała pokrzywdzonego na okres powyżej siedmiu dni, narażając wyżej wymienionego na bezpośrednie niebezpieczeństwo nastąpienia ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, a następnie zabrali w celu przywłaszczenia mienie w postaci plecaka koloru czarnego marki A., telefonu komórkowego marki S. (...) koloru czarnego wraz z kartą SIM w sieci P., portfela czarnego marki C., trzech sztuk koszulek, dowodu osobistego i karty bankomatowej (...) S.A., powodując straty w łącznej kwocie 1050,00 złotych na szkodę pokrzywdzonego, tj. winnego popełnienia czynu z art. 280 § 1 kk w zw. z art. 158 § 1 kk w zw. z art. 275 § 1 kk w zw. z art. 11§ 2 kk i za to na podstawie art. 280 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk wymierza mu karę 2 (dwóch) lat i 5 (pięć) miesięcy pozbawienia wolności,

2. na podstawie art. 46 § 1 kk orzeka wobec oskarżonego obowiązek naprawienia 1/2 szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego A. B. kwoty 525 (pięset dwadzieścia pięć) złotych oraz obowiązek zadośćuczynienia za doznaną krzywdę poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego A. B. kwoty 3.000 (trzech tysięcy) złotych,

3. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych, w tym należnej opłaty obciążając nimi Skarb Państwa.

VI K 464/16

UZASADNIENIE

W świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wina oskarżonego P. M. nie budzi żadnych wątpliwości i polega na tym, że w dniu 7 marca 2016 roku. w I. działając wspólnie i w porozumieniu z osobą co do której sprawa została wyłączona do odrębnego rozpoznania, dokonali napadu rabunkowego na osobę A. B. w ten sposób, iż używali przemocy polegającej na zadawaniu ciosów pięściami i kopaniu w okolice głowy w wyniku czego pokrzywdzony doznał obrażeń ciała w postaci urazy twarzoczaszki, rany tłuczonej lewego łuku brwiowego, krwiaków okularowych, licznych otarć głowy, krwiaka małżowiny usznej prawej, obrzęku nosa pourazowego, złamania przedniej strony lewej zatoki czołowej i wieloodłamowego złamania kości nosa, naruszających czynności narządów ciała pokrzywdzonego na okres powyżej siedmiu dni, narażając wyżej wymienionego na bezpośrednie niebezpieczeństwo nastąpienia ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, a następnie zabrali w celu przywłaszczenia mienie w postaci plecaka koloru czarnego marki A., telefonu komórkowego marki S. (...) koloru czarnego wraz z kartą SIM w sieci P., portfela czarnego marki C., trzech sztuk koszulek, dowodu osobistego i karty bankomatowej (...) S.A., powodując straty w łącznej kwocie 1.050,00 złotych na szkodę pokrzywdzonego, tj. winnego popełnienia czynu z art. 280 § 1 kk w zw. z art. 158 § 1 kk w zw. z art. 275 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk.

Na sprawstwo oskarżonego wskazują jego wyjaśnienia złożone w postępowaniu sądowym, w których w całości przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu (k. 624v), zeznania J. T. (k. 71-72), D. S. (k. 83-84, 317-320, 375-376) i P. K. (k. 120-121, 123-124, 209-209v, 312-315, 373-374), którzy byli bezpośrednimi świadkami zdarzenia, zeznania R. W. (k. 166-167, 322-324, 213-213v, 377-378) i A. T. (k. 170-171, 218-218v, 327-329) – pracownic sklepu (...), które potwierdziły fakt dokonywania transakcji kartą w tym sklepie, bezpośrednio po zdarzeniu, podczas gdy przedmiotowa karta w trakcie zdarzenia została skradziona pokrzywdzonemu oraz opinia sądowo- lekarska dotycząca obrażeń doznanych przez pokrzywdzonego, patomechanizmu ich powstania oraz narażenia w trakcie zdarzenia pokrzywdzonego na spowodowanie ciężkiego uszczerbku na zdrowiu (k. 180-181).

W przedmiotowej sprawie w ocenie Sądu oskarżony swoim zachowaniem wypełnił wszystkie przesłanki uzasadniające przypisanie mu czynu z art. 280 § 1 kk. Z uznanych za wiarygodne dowodów jasno wynika, iż oskarżony działając wspólnie i w porozumieniu z inną osobą co do której materiały wyłączono do odrębnego rozpoznania w celu osiągnięcia korzyści majątkowej używał wobec pokrzywdzonego przemocy polegającej na zadawaniu ciosów pięściami i kopaniu w okolice głowy, po czym zabrali mu w celu przywłaszczenia mienie w postaci plecaka koloru czarnego marki A., telefonu komórkowego marki S. (...) koloru czarnego wraz z kartą SIM w sieci P., portfela czarnego marki C., trzech sztuk koszulek, dowodu osobistego i karty bankomatowej (...) S.A..

Warto przypomnieć, że przepis art. 280 § 1 kk określa cztery różne sposoby kradzieży: użycie przemocy wobec osoby, groźbę natychmiastowego jej użycia, doprowadzenie człowieka do stanu nieprzytomności lub bezbronności. Sprawca rozboju działa więc w celu przywłaszczenia rzeczy i chcąc ten cel osiągnąć stosuje określone w art. 280 § 1 środki zmierzające przez sparaliżowanie woli ofiary do zaboru rzeczy znajdującej się w jej posiadaniu.

Wyżej opisane przestępstwo rozboju dokonane przez oskarżonego przyjęło postać użycia przemocy wobec osoby . Napastnik wspólnie i w porozumieniu z inną osobą co do której materiały wyłączono do odrębnego rozpoznania w celu osiągnięcia korzyści majątkowej używał wobec pokrzywdzonego przemocy polegającej na zadawaniu ciosów pięściami i kopaniu w okolice głowy. Właśnie przemoc była środkiem do celu, jakim był zabór mienia. Użycie przemocy to zastosowanie siły, fizycznej przewagi, przejawiającej się w wykorzystaniu przymusu. Użycie przemocy wobec osoby

oznacza zachowanie polegające na zastosowaniu siły fizycznej ukierunkowanej na decyzję woli osoby, która jest przedmiotem przemocy. Przemocą będzie więc takie zastosowanie siły fizycznej, fizycznego przymusu w stosunku do osoby, które albo ją fizycznie obezwładnia, albo też doprowadza tylko do podjęcia przez nią decyzji woli zgodnej z zamierzeniami sprawcy (nieprzeciwstawiania się czynnościom podejmowanym przez sprawcę lub zaniechania oporu). Użycie przemocy charakteryzować się winno, dwoma elementami. Po pierwsze, winno mieć jednoznacznie określony cel, którym jest przełamanie woli oporu osoby dysponującej rzeczą. Po drugie, użycie przemocy wyrażać się winno co najmniej w naruszeniu nietykalności cielesnej osoby (zob. O. Górniok, System prawa karnego..., s. 427). Przyjmuje się szeroką, zgodną z zasadami wykładni językowej, interpretację znamienia używa przemocy wobec osoby, pozwalającą przyjąć, że już naruszenie nietykalności cielesnej, odpowiednio ukierunkowane, może być uznane za użycie przemocy wobec osoby. Na gruncie przedmiotowej sprawy oskarżony stosując przemoc- wspólnie i w porozumieniu z inną osobą co do której materiały wyłączono do odrębnego rozpoznania zadając ciosy pięściami i kopiąc w okolice głowy wypełnił również znamiona czynu z art. 158 § 1 kk.

Strona przedmiotowa przestępstwa pobicia z art. 158 § 1 kk. polega na braniu udziału w zdarzeniu określanym jako pobicie. W doktrynie, jak i w orzecznictwie przez pobicie rozumie się czynną napaść dwóch lub więcej osób na jedną lub więcej osób, przy czym strona atakująca (sprawcy pobicia) ma przewagę nad napadniętymi (por. System prawa karnego, red. I. Andrejew, L. Kubicki, J. Waszczyński, t. IV: O przestępstwach w szczególności, cz. I, s. 457; podobnie Sąd Najwyższy w wyroku z 23 grudnia 1971 r., IV KR 194/71, OSNKW 1972, nr 6, poz. 98, oraz w wyroku z 21 maja 1973 r., III KR 91/73, niepubl.). Na gruncie przedmiotowej sprawy niewątpliwie mamy do czynienia z przestępstwem pobicia. Jak wynika z przeprowadzonego w sprawie, wyżej opisanego materiału dowodowego oskarżony P. M. i druga osoba, co do której wyłączono materiały do odrębnego rozpoznania dokonali czynnej napaści na pokrzywdzonego, byli stroną atakującą, mieli przewagę nad napadniętym. Oboje jak wynika z materiału dowodowego aktywnie uczestniczyli w przedmiotowym pobiciu zadając ciosy, tj. pięściami i kopiąc w okolice głowy. Biorąc udział w przedmiotowej bójce oskarżeni narazili pokrzywdzonego na niebezpieczeństwo spowodowania uszczerbku na zdrowiu określonego w art. 156 § 1 kk. Przestępstwo z art. 158 § 1 kk. jest przestępstwem z narażenia, dla karalności którego wystarczy wywołanie takiej sytuacji stwarzającej konkretne niebezpieczeństwo dla życia lub zdrowia ludzkiego.

Sąd przyjmując jedynie kwalifikację z art. 158 § 1 kk mimo, iż pokrzywdzony doznał obrażeń ciała, które to obrażenia naruszyły czynności jego narządów ciała na okres przekraczający 7 dni kierował się niemożnością ustalenia, które z konkretnych obrażeń należy wiązać z konkretnym działaniem danego uczestnika pobicia (a więc indywidualizacji działania co do spowodowania konkretnych obrażeń).

W tym miejscu podkreślić należy, że przepis art. 158 par. 1 kk stanowi namiastkę odpowiedzialności zbiorowej. Nie można jednak uznać go za wyłom od zasady indywidualizacji odpowiedzialności, ponieważ sprawca popełnia własny czyn polegający na wzięciu udziału w bójce lub pobiciu. Owa quasi-odpowiedzialność zbiorowa przejawia się w tym, że sprawca odpowiada na podstawie przepisu art. 158 niezależnie od tego, czy to właśnie jego zachowanie stanowi o niebezpieczeństwie dla życia lub zdrowia oraz czy można mu przypisać np. zadanie uderzenia powodującego uszczerbek na zdrowiu lub utratę życia (Zoll (w:) Zoll II, s. 390; Królikowski (w:) Królikowski, Zawłocki, Szczególna I, s. 281). W orzecznictwie wskazuje się, że udziałem w bójce lub pobiciu może być każda forma świadomego współdziałania uczestników pobicia, a w jej ramach również każdy środek użyty do ataku na inną osobę (inne osoby), jeżeli wspólne działanie powoduje narażenie człowieka na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo nastąpienia skutku wskazanego w art. 156 § 1 lub w art. 157 § 1 k.k.

Należy natomiast zauważyć, że dobrem chronionym w art. 280 k.k. jest także cudzy program komputerowy oraz energia i karta uprawniająca do podjęcia pieniędzy z automatu bankowego (A. Marek, kom. do art. 280 k.k. (w:) A. Marek, Kodeks karny..., LEX/el. 2010; zob. także wyrok SA w Katowicach z dnia 27 maja 2010 r., II AKa 151/10, KZS 2010, z. 9, poz. 40; wyrok SA w Łodzi z dnia 16 czerwca 2009 r., II AKa 91/09, KZS 2010, z. 2, poz. 52). Sąd w pełni podzielił pogląd wyrażony w wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 27 maja 2010 r. II AKa 151/10, zgodnie z którym znamię czasownikowe "kradnie" z art. 280 § 1 k.k. zawiera w sobie wszystkie typy kradzieży określone w art. 278 k.k. i fakt, że przedmiotem rozboju była karta płatnicza nie wymaga dodatkowego wyodrębnienia w kwalifikacji

poprzez powołanie art. 278 § 5 k.k. Dlatego też nie wyodrębniono w kwalifikacji prawnej czynu z art. 278 §5 kk odnośnie karty bankomatowej (...).

Sąd natomiast uzupełnił kwalifikację prawną o art. 275 §1 kk. Strona przedmiotowa przestępstwa określonego w art. 275 § 1 k.k. polega na posługiwaniu się, kradzieży lub przywłaszczeniu dokumentu stwierdzającego tożsamość albo prawa majątkowe innej osoby. Przedmiotem przestępstwa określonego w art. 275 k.k. są dokumenty stwierdzające tożsamość innej osoby. W przypadku kradzieży jest dokonane z chwilą wyjęcia dokumentu spod władztwa osoby uprawnionej i objęcia go we władanie przez sprawcę, co miało miejsce odnośnie dowodu osobistego pokrzywdzonego. Sąd kwalifikację prawną czynu oskarżonego należało uzupełnić o przepis art. 275 §1 kk.

Mając na uwadze powyższe Sąd uznał oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu tj. występku z art. 280 § 1 kk. w zw. z art. 158 § 1 kk w zw. z art. 275 § 1 kk w zw. z art. 11 §2 kk.

Na podstawie art. 280 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk wymierzono oskarżonemu karę 2 lat i 5 miesięcy pozbawienia wolności.

Wymierzona przez Sąd kara powinna spełniać określone w kodeksie karnym cele kary. Artykuł 53§1 kk wskazuje, iż kara powinna uwzględniać cele zapobiegawcze i wychowawcze, jakie ma osiągnąć w stosunku do skazanego oraz potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Przepis w/w artykułu wskazuje, że priorytet przyznano dyrektywie prewencji indywidualnej, którą należy rozumieć jako postulat takiego ukształtowania kary, aby zapobiegła ona powrotowi sprawcy na drogę przestępstwa, choćby poprzez odstraszenie go od popełnienia następnego przestępstwa. Uzupełnieniem celu zapobiegawczego jest cel wychowawczy, czyli postulat takiego doboru kary i określenia jej wymiaru, aby sprawcę wychować, spowodować u niego motywację do zmiany postępowania w przyszłości, skłonić go do przestrzegania społecznie akceptowanych norm zachowania (J. Wojciechowski, Kodeks karny komentarz, Warszawa 2002 r., s.129). Właściwości i warunki osobiste oskarżonego, dotychczasowy sposób życia, sposób popełnienia przestępstw to kryteria uwzględniane przez Sąd przy wymiarze kary, które wpływają na stopień winy sprawcy i na stopień jego zagrożenia społecznego, tym samym zakreślając cele zapobiegawcze i wychowawcze, jakie kara ma spełniać w danym przypadku (wyrok SA z dnia 05.05.1997r, II AKa 89/97, OSA 1998/(O)53). Drugoplanowym celem kary, niemniej ważnym jest prewencja generalna, czyli kształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa. Można wskazać na trzy konsekwencje, jakie wynikają z dyrektywy prewencji generalnej- po pierwsze kara stabilizuje cały porządek prawny, po drugie buduje zaufanie społeczeństwa do działalności wymiaru sprawiedliwości, po trzecie zaś czyni zadość poczuciu sprawiedliwości w społeczeństwie przez to, że każdy sprawca jest karany w granicach winy (K. Buchała, A. Zoll, Kodeks karny, część ogólna, komentarz, Zakorzyce 1998r., str. 415-416).

Wymierzając oskarżonemu powyższą karę Sąd miał na względzie wyżej opisane dyrektywy. Odnośnie oskarżonego do okoliczności łagodzących odnośnie zarzucanego mu czynu zaliczono wyłącznie fakt przyznania się do popełnienia zarzucanego mu czynu i nie utrudniania postępowania sądowego. Do okoliczności obciążających zaliczono wysoką szkodliwość społeczną czynu, dużą brutalność i bezwzględność, zadawanie ciosów pięściami i kopaniu w okolice głowy, a więc najbardziej wrażliwej części ciała ludzkiego, odniesienie przez pokrzywdzonego poważnych obrażeń ciała oraz fakt uprzedniej dwukrotnej karalności za przestępstwa przeciwko mieniu.

Oskarżony był już trzykrotnie karany sądownie, w tym dwukrotnie za przestępstwa przeciwko mieniu. Żadna z dotychczas wymierzonych oskarżonemu kar nie spełniła jednak swojego resocjalizacyjnego zadania. Oskarżony ponownie dopuścił się przestępstwa i to tego samego rodzaju, co wskazuje na całkowitą niecelowość nie stosowania kar izolacyjnych. Naganna postawa oskarżonego nakazuje ze szczególną uwagą odnieść się do jego osoby, a kolejne popełnione przez niego przestępstwa wskazują, iż stosowane dotychczas zabiegi resocjalizacyjne nie pomogły mu powrócić na drogę normalnego, uczciwego życia. Dlatego też zdaniem Sądu jedynie słuszną i sprawiedliwą karą za dokonane przestępstwo jest kara 2 lat i 5 miesięcy bezwzględnego pozbawienia wolności.

W ocenie Sądu tak wymierzona kara jest adekwatna do stopnia zawinienia oskarżonego oraz stopnia społecznej szkodliwości popełnionego czynu i jedynie tak ukształtowany wyrok spowoduje, że oskarżony zrozumie jednak naganność swojego postępowania, co w konsekwencji, na przyszłość spowoduje, że nie popełni on ponownie

przestępstwa i wdroży się do przestrzegania porządku prawnego. Dzięki temu zostaną osiągnięte wychowawcze funkcje kary oraz zostaną spełnione postawione przed karą zadania w zakresie prewencji ogólnej i szczególnej. Oskarżony musi bowiem zdać sobie sprawę z tego, że popełnienie ponownie przestępstwa nie pozostaje bezkarne i spotyka się z surową represją karną. Wysokość orzeczonej kary i sposób ukształtowania wyroku powoduje, że zostają także spełnione represyjne funkcje kary, która stanowić będzie dla oskarżonego wystarczającą dolegliwość, a przy tym nie będzie nadmiernie surowa.

Na podstawie art. 46 § 1 kk orzeczono również wobec oskarżonego obowiązek naprawienia wyrządzonej szkody w 1/2 (wobec faktu, że czyn został popełniony wspólnie i w porozumieniu, a sprawę drugiego sprawcy wyłączono do odrębnego rozpoznania) poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego A. B. kwoty 525 złotych oraz obowiązek zadośćuczynienia za doznaną krzywdę na rzecz tegoż pokrzywdzonego w kwocie 3000 złotych, szczególnie, że sam oskarżony oświadczył, że chce zapłacić tytułem zadośćuczynienia taką właśnie kwotę pieniędzy. .

Sąd zwolnił oskarżonego od kosztów sądowych i od opłaty kierując się sytuacją materialno-bytową oskarżonego i brakiem możliwości zarobkowych z uwagi na konieczność odbycia przez niego kary pozbawienia wolności w zakładzie karnym (art. 624 § 1 kpk).

SSR Magdalena Buda-Chmielewska

ZARZĄDZENIE

1. odpis wyroku wraz z uzasadnieniem i pouczeniem doręczyć zgodnie z wnioskiem;
2. przedłożyć za 14 dni od dnia doręczenia lub z apelacją.

SSR Magdalena Buda-Chmielewska

I., dnia 18.12.16 r.